

רקוויאם לרבין

מי לא השתלח בך?
מי לא עלב בך?
מי לא בא אליך בדרישות אבסורדיות?
מי לא חשב עצמו חכם ממך, יעיל ממך, מביא את השלום מהר ממך
מדכא סופית כל התנגדות ערבית טוב ממך
מדביר את הטרוור טוב ממך
עושה שלום עם הסורים טוב ממך
פמוכן, בלי להחזיר שעל-אדמה אחד –
הפקת לאסקפה נדרסת שאיש אינו חיב בכבודה.
ידעתי שעוד נתגעגע אליך
שקייית אחד מראשי-הממשלה המצלחים ביותר,
מנהיג ללא שמץ של פלחן אישיות,
ללא שקרים,
ללא זריית חול בעיני הצבור, ללא פרזאולוגיה,
ללא משיחיות, ללא טפשות שנובעת מבטחון-עצמי מפרז,
ללא צדקנות, ללא העדפת הטפל על העקר, ללא חנפה לצבור,
ללא פחד מהלכי-רוח של שנאה ובוז מימין ומשמאל כאחד.
(זכיתי לומר לך זאת עוד בתייך –)
אין פתרונו קלים.
מי שחושב שאחרי יותר ממאה שנות סכסוך דמים עם הערבים,
עם הפלשתינאים – אפשר לעשות שלום בהנהגתך –
הוא טפש או נוכל.
מי שחושב שרק אנחנו אשמים בך שתהליך אוסלו נסחב לאטו,
ואם מחר נצא מכל השטחים – נחיה בגן-עדן של שלום –
הוא טפש או נוכל.
מי שאינו רואה, מעבר לכל המעקשים והמעצורים שבדרךך –
את התקדמותו האטית של התהליך, את הבלתי-יאמן שמתרחש במהלכו –
לעמת כל מה שמישהו מאתנו לא העז אפלו לחלם –
אתה נוטת את ישראל בדרך האפשרית, האמיצה והבטוחה ביותר שבאפשר,
ותבעת מאתנו סבלנות, קר-רוח, שכל ישר,
ויכלת להעריך נכונה את המציאות –
למזלנו התכונות הללו,
שקיו חסרות לרבים מאתנו,
היו מצויות בך,
ובזכותן הנהגת אותנו בדרךך
שהדורות הבאים יראוה כאחת משעותינו היפות ביותר,
הרצחך בידי יהודי ממחנה המאמינים –
כמוהו כבגידת שבתאי צבי במאמיניו, כאשר התאסלם.
אמנם הסהרוריים בקרב המחנה הדתי ימשיכו,
כשבתאים שירדו למחתרת,
להאמין בצדקת הרצח הנורא, לענות את ההלכה,
להכפיפה למשיחיות השקר
של "ראשית צמיחת גאלתנו",
אבל הרב יתפכח,

כפי שהתפכחו המוני בית ישראל ממשיחיות השקר של שבתאי צבי,
וזאת לא משום שלא האמינו בו ובדומיו,
אז ועכשיו,
האמינו

ועוד איך –

אלא משום שייגאל עמיר, כמו שבתאי צבי –
אכזב אותם וכך גאל אותם מן הגאלה הכוזבת,
המחיש להם את המחיר הנורא של המשיחיות,
והחזירם על-כרחם לקרקע המציאות ההיסטורית.
פתאום עולה בי פתאום מלוא תחושת האכזבן וההשפלה שבמותד,
ההרגשה שבאמת, באמת שום דבר כבר לא יכל להיות כפי שהיה –
גבור מלחמת ששת הימים
נורה בגבו על ידי חתיכת תרא קטן
שהשתחל בערמה בין אנשי הבטחון לאחר שיצר רשם שהוא אחד מהם.
זה ממש מבחיל. מזהם.

זה פתם על ההיסטוריה הישראלית שישאר לנצח,
כמו חטא תנ"כי.

זה משהו שמעורר שנאה תהומית לחלק מסים בעם אשר משורתיו בא הרוצח.
מראה פניהם המתעבים של אלה שיחלו לו
ואלה שמברכים עליו גם כיום
גורם לי לחשב עליהם דברים ששונאי ישראל טפלו על יהודים במשך דורות
פעלילת-שוא.
עלילת-שוא.
זדונית.

אבל אצלנו, בישראל, בין יהודים – זו איננה עלילת-שוא וזו
איננה עלילת-דם אלא זוהי שפיכות דמים בעליל.
היהדות הדתית אולי רק מתחילה להבין את
קצה-קצהו של השבר הנורא שהתחולל בה,
שני הקליעים המשפצים שנפצו לרסיסים את צמוד-שדרתה המוסרי.
זה צד השטן שהתגלה במלוא כוחו בעם היהודי החדש שנוצר בישראל.
זוהי יריקה בפרצופו של כל ישראלי הגון.
הרצח הזה זהם את כלנו.

את העם, את הארץ, את המדינה, את התקופה שאנחנו חיים בה.
רבע מיליון האנשים,
ששרו בעצרת האבל עם דודו פישר את "כל העולם כלו גשר צר מאוד"
ועם מירי אלזני את "שיר לשלום"

ועם אביב גפן ("ראש הממשלה שכור") את "לנצח אחי" –
שרו צרור תפלות נשגב,
שטרם נשמע כמותן בישראל.

השכינה היתה אתם,
היתה אתנו באותו ערב.
אלהים היה בפנינו, בלבנו, בדמעוטינו,
אלהים היה אתנו

ולא עם הגמגומים הרפויים של האחרים,
מעשה רציחתך שחרר את אלהי ישראל מלפיתתם
והביא אותו אלינו,
כשהוא נקי וטהור ובלי כל הסחי והמאוס והטרור
והנבלה שחסידיו בעלי "ארח-המחשבה הפרימיטיבי"
הדביקו לו בשם הדת.

גַּם אִם יִמְשִׁיכוּ לְדַבֵּר בְּשֵׁמוֹ,
אֱלֹהִים נֹטֵשׁ אֶת מְרַבֵּיתָם.
הַפְּאָרְאדוֹכְס שֶׁל הָאָמוּנָה הַיְהוּדִית לְאַחַר הַרְצָחָהּ
שֶׁאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
עָבַר לְשֹׁפֵן בַּמַּחְנֶה שֶׁלָּנוּ
הַחֲלוּנִי
וְאִנְחֵנוּ נִגְזַן מֵעֵתָה עַל כְּבוֹדוֹ
וְעַל כְּבוֹד הָעַם הַיְהוּדִי.

29 בנובמבר 1995

רבע מיליון אנשים השתתפו בעצרת האבל הראשונה בכיכר רבין.

*הרקוויאם נדפס לראשונה בספר שיריו של אהוד בן עזר "יעִזְרָה אֱלֹהִים לַפְּנוֹת
בְּקָר" בהוצאת אסטרוֹלוג 2005. לפני כן שום כתב-עת או עיתון ישראלי לא הסכים
להדפיסו.*